

samme Indtægt ikke den samme Berettigelse uden Hensyn til, hvor man boer i Landet. Man kan boe flere Steder i Landet, hvor man kan have en halv Gang større Indtægt, uden at faae denne Ret, end man i andre Egne behøver for at faae den, og naar man særlig vil ramme denne Ret, gaar det altsaa ikke an at give en stigende Scala efter Indtægten, men man maa ligefrem sige, at enhver født Bælger til Landsthinget skal svare f. Ex. 2 Procent, naar Andre skulle svare een, saa veed man, hvorom der er Tale; men uden det kan det ikke hjælpe at sige, at man vilde finde sig i at yde det Samme, naar man havde de samme politiske Rettigheder. Det var kun disse to Bemærkninger, jeg vilde gjøre overfor det ærede Medlem for derved at lægge ham paa Hjerte, at han, naar han for Fremtiden vil forsvare en Sag, undlader at fremkomme med en Begrundelse, der i andre Tilfælde kan vendes imod ham selv. — Saaledes som Forhandlingerne nu ere faldne, anseer jeg det ikke fornødent at opholde mig videre ved dette Afsnit. Jeg skal bede det ærede Thing følge Udvalget og den ærede Minister i de Spørgsmaal, hvorom det synes, at vi nu kunne opnaae Entighed.

H. C. D. Müller: Det er blot en eneste Bemærkning, jeg vilde rette imod den ærede Ordfører. Han kom vist ved en Uagtsomhed til at sige, med Blikket hæftet alene paa dette specielle Tilfælde, den almindelige Sætning, som ganske vist ikke er saaledes uden Indskrænkning holdbar, at der ingen Forskjel er paa en Lov og en Finantslov. Det er dog aldeles klart, at Grundloven har en ganske bestemt gennemgaaende Forskjel i saa Henseende i sine Bestemmelser. Jeg skal saaledes henvisse til § 9: Kongens Civilliste bestemmes ved hans Thronbestigelse ved Lov — det er dog virkelig ikke herved at forstaae Finantsloven —, til Bestemmelsen i § 19: Kongen sammenkalder en ordentlig Rigsdag hvert Aar osv., Forandringer i disse Bestemmelser kunne skee ved Lov — det er heller ikke her muligt at forstaae det som Finantsloven — til § 28: Kongen har Ret til at lade slaae Mønt i

Genhold til Loven — det er heller ikke her muligt at forstaae det som Finantsloven — og saaledes kunde jeg anføre mange Tilfælde, hvor der aldeles skarpt er skjelnet mellem Finantsloven og anden Art af Lov.

Winther: Jeg skal ikke opholde Thinget videre angaaende det Spørgsmaal, som blev omtalt af det ærede Medlem, der sidst talte, men jeg skal dog bemærke, at Grunden til, at jeg har stillet Forslaget under Nr. 1, netop er den, at jeg ikke vil have, at det skal være et aabent Spørgsmaal — i den Henseende er jeg imod den ærede Ordfører — men jeg kan ikke see Andet end, at han har fuldkommen Ret i, at Finantsloven ogsaa er en Lov; det er aldeles sikkert. Smidlertid vil jeg alene gjøre denne ligefremme Udtalelse, at jeg ikke vilde have, at det maatte være et aabent Spørgsmaal. Der bør efter min Mening i en saadan finantsiel Sag af stor Vigtighed hævdes Folkethinget en Førsteret, og det er denne, jeg kun kan skaffe herved gennem Finantsloven.

Ordføreren: Jeg vilde blot svare, at naar Grundloven fremsætter Benaevnelsen „Lov“, saa mener den heelt igennem dermed en Modsetning til „Grundlovsbestemmelse“; at en Sag kan afgjøres ved Lov, dermed menes, at der ikke behøver at skee en Grundlovsforandring. Naar det ærede Medlem for Odense Amts Afd. Valgtreds (H. C. D. Müller) nævnte som Exempel Kongens Civilliste, saa staaer der jo udtrykkelig i Grundloven, at den skal bestemmes „for hans Regjeringsstid“; Bestemmelsen kan altsaa ikke træffes ved Finantsloven, den skal tages een Gang for alle. Udtrykkene her ere jo saa klare, at man ikke kan benytte den ærede Talers Argumentation.

Finantsministeren: Jeg skal ikke blive staaende ved dette Spørgsmaal; men forsaavidt man har tænkt paa at give mig en Slags Underretning i Anledning af, hvad jeg yttrede om, at Finantsloven ogsaa var en Lov, haaber jeg, at man vil erkjende, at det ikke behøves. Jeg veed ikke nogenfinde at have er-